

DGA
Pesos kg
00
00
00

OVS
1'60c 1/2D

ESTO FAT
COSTA V
PVP C.K. EV

BOTIFARRRES
PVP C.K. PVP

demane el ticket i guanyal
A
Atrapatickets
amb garantia per un mes

Josep Tabaras

“el carnisser d’Alella”

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

L’avi Verdú, de Can Verdú d’Alella, de solter ja tenia una carnisseria, que va mantenir un cop casat; les tres filles del matrimoni van continuar amb una carnisseria cadascuna: la Rosa i la Mercè a Barcelona (a la Via Júlia i a Felip II), i la Maria a Alella, en un local a la carretera, a tocar de l’Empedrat del Marxant; el seu fill, en Josep Tabaras, és l’hereu del negoci familiar, que continua amb una parada a la Plaça, ja que els seus pares es van vendre la botiga quan van jubilar-se.

Tot i que és d’Alella de tota la vida, ara viu al Masnou «per motius matrimonials», explica, i té dues filles que ja no són del ram (l’una es dedica a la publicitat i l’altra treballa en l’àmbit de la salut) ni viuen a Alella. Però tots els diumenges van tots a dinar a casa la mare, al barri del Rost: «Ens agrada la família», comenta: «els amics van i venen... a la llarga t’adones que la família ho és tot». Amb 57 anys, anuncia satisfet que el mes de març proper serà avi.

De ben petit va anar a l’escola a les monges i després fora d’Alella, al Santa Anna de Mataró i a les escoles Minguella de Badalona. Però aquí hi tenia els amics, la colla, l’equip: «A Alella només hi havia futbol», diu, «així que vam començar de ben petits», i explica que va ser quan ell era nano que es va crear l’equip infantil de l’Alella: «Quan en Fede Moraleda festejava amb la Rosa va comentar als nens del poble: “Si sou quinze muntem un equip”; i de seguida el vam muntar, però érem massa petits per jugar amb l’Alella. Aleshores vam participar en un torneig al Masnou i vam guanyar, i això va fer que l’Alella comencés amb els petits», explica.

La parada del mercat és el que fa que actualment en Josep Tabaras sigui conegut per tots els alellencs. Des del final d’aquest estiu, però, també ha esdevingut un personatge popular, conegut més enllà del nostre terme municipal simplement amb el mot d’«el carnisser d’Alella», arran de l’anècdota que va protagonitzar durant la visita dels líders de Ciutadans a Alella el passat dia 29 d’agost, en impedir-los treure dos llaços grocs de la barana de la carretera.

En Josep ens explica com va anar: «Jo no vaig fer res; estava a la barana i vaig agafar dos llaços; una senyora em va agafar la mà per apartar-la i jo vaig fer “Tssst!”, després va venir l’Arrimadas i em va dir: “Em permet?”, i jo: “No”; aleshores en Rivera: “Em deixa treure el llaç?”, i vaig contestar: “No: aquests són meus!”, i aleshores van tirar avall; quan vaig veure que ja no quedava ningú vaig tornar a la botiga». Aparentment la cosa s’havia acabat aquí i havia quedat entre en Tabaras i els visitants. «A les imatges que van sortir a la televisió van tallar abans que sortís jo», comenta; la sorpresa va venir l’endemà, quan un cosí de Bilbao va comentar-li que sortia a la portada del diari El Correo del País Vasco, en una foto de primer pla amb les mans damunt la barana sense cedir el lloc a Albert Rivera; també va sortir a les pàgines interiors del Diari de Girona, i per la tarda la periodista Cristina Fallarás va esbombar

i comentar la imatge a Twitter amb l’etiqueta #riveraquitameeste. A partir d’aquí va començar la moguda, que en Tabaras ha rebut amb molta sorpresa: l’endemà, divendres 31, van entrevistar-lo a RAC1; dilluns, al programa de la tarda de TV3; dimarts al matí al de la Mònica Terribas a Catalunya Ràdio. I mentrestant, l’acció de resistència d’en Tabaras es feia també popular a les xarxes, juntament amb la d’altres alellencs que immediatament van reposar els llaços grocs, abans i tot que els polítics marxessin, i va agafar molta volada sobretot a Twitter, on l’economista Xavier Sala i Martín se’n va fer ressò el mateix dia 29 i com a resposta algú va proposar l’expressió «fer un Alella».

En Tabaras continua explicant com la pilota es va anar fent grossa: «Divendres una clienta em diu: “A Twitter tothom parla de tu; tens compte?” i com que li vaig dir que no, me’l va fer ella... i ara tinc més de 13.000 seguidors, que és una animalada», comenta.

La fama dins de l’independentisme català va convertir-lo en un

personatge desitjat: a nivell popular, assegura que té vermuts i cafès pagats arreu, que la gent per les xarxes li demana que visiti el seu poble, i explica que de vegades té clients a la parada que un cop han comprat li comenten que venen de tal lloc o tal altre i el feliciten. Però també en l’àmbit més institucional la popularitat l’ha acostat a llocs i a persones que abans quedaven lluny del seu abast. Així, per exemple, el van convidar a la «zona zero» de la manifestació de l’11 de setembre, i allí Aamer Anwar, l’advocat de Clara Ponsatí, va voler fer-se una foto amb ell; i el president Carles Puigdemont li va fer arribar personalment una abraçada amb una trucada; i Toni Albà, que per les festes de la Mercè de Barcelona va fer un pregó alternatiu a l’oficial, el va fer pujar a l’escenari –«Jo no sóc “follonero”, estava mort de vergonya», confessa en Tabaras–;

i ha estat convidat a la Plaça del Rei, on cada dimecres es fa una concentració en suport als presos polítics.

Ara tot aquest boom ja va a la baixa: «Ja s’ha acabat, s’ha anat diluint», explica, tot i que encara de tant en tant apareix algun client de passada que vol fer-se una foto amb ell. Mentrestant, en Tabaras ha continuat al peu del canó, a la parada del mercat, sense fallar pràcticament cap dia. Amb un bolígraf groc a la butxaca, atén els clients passavolants i els habituals, i lamenta l’evolució del sector: «Ara la gent van al súper i ho volen tot ens estoigs... Volen gastar menys plàstic i cada dia en gasten més; això té un cost energètic importantíssim», comenta; i afegeix, ja anant a l’àmbit estrictament personal, que des de fa temps les vendes fluixegen i que de la carnisseria ara en treu el just per viure i anar pagant les despeses de casa i del negoci. Tant és així que, per fer una mica de coixí de cara a la jubilació, ja fa un any que es va treure la credencial i per les tardes porta el taxi del seu germà per Barcelona. En aquesta tasca va estrenar-se precisament l’11 de novembre de fa un any, mentre al centre de la ciutat, al vespre, la gent encenia els mòbils en una manifestació nocturna independentista multitudinària. ●

Poques vegades passa que l’actualitat de fora d’Alella ens fa triar un personatge. Aquest ha estat el cas d’en Josep Tabaras, conegut arreu de Catalunya com “el carnisser d’Alella” des que el passat 29 d’agost Inés Arrimadas i Albert Rivera van visitar el nostre poble per fer-se una foto a la carretera traient llaços grocs: en Tabaras, com el coneixem aquí, va impedir-los agafar-ne dos, i aquest gest el va convertir en un heroi inesperat de l’independentisme.